

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) Nr. 912/2014**af 23. juli 2014****om oprettelse af en ramme for forvaltningen af økonomisk ansvar ved tvistbilæggelse mellem investorer og stater for voldgiftsretter, der er oprettet ved internationale aftaler, som Den Europæiske Union er part i**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Med ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten er direkte udenlandske investeringer optaget på listen over spørgsmål, der hører ind under den fælles handelspolitik. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra e), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) har Unionen enekompetence i forbindelse med den fælles handelspolitik, og den kan være part i internationale aftaler, som omfatter bestemmelser om direkte udenlandske investeringer.
- (2) Aftaler om investeringsbeskyttelse kan omfatte en tvistbilæggelsesordning mellem investor og stat, der giver en investor fra et tredjeland mulighed for at fremsætte krav over for en stat, hvor denne har foretaget en investering. Tvistbilæggelse mellem investor og stat kan føre til voldgiftskendelser om betaling af økonomisk godtgørelse. Desuden indebærer sådanne tilfælde uundgåeligt betydelige udgifter til gennemførelse af voldgiftssagen samt til varetægelse af forsvaret i en sag.
- (3) Det internationale ansvar for den foranstaltning, der er genstand for tvistbilæggelsen, følger kompetencefordelingen mellem Unionen og medlemsstaterne. Som følge heraf vil Unionen i princippet have ansvaret for at bestride ethvert krav om overtrædelse af regler, der er omfattet af en aftale, som falder ind under Unionens enekompetence, uanset om den pågældende foranstaltning kan henregnes til Unionen eller til en medlemsstat.
- (4) EU-aftaler bør give udenlandske investorer det samme høje beskyttelsesniveau, som EU-retten og de generelle principper, der er fælles for medlemsstaternes ret, giver investorerne inden for Unionen, men ikke et højere beskyttelsesniveau end det. EU-aftaler bør sikre, at Unionens lovgivningsbeføjelser og ret til at regulere respekteres og beskyttes.
- (5) Hvis Unionen som en enhed med status som juridisk person har det internationale ansvar for foranstaltningen, forventes det, at den i henhold til folkeretten honorerer en eventuel negativ voldgiftskendelse og bærer omkostningerne ved tvisten. Imidlertid kan en negativ voldgiftskendelse skyldes en foranstaltning, der kan henregnes enten til Unionen selv eller til en medlemsstat. Følgelig vil det være urimeligt, hvis honorering af voldgiftskendelser og betaling af sagsomkostningerne skal afholdes over Unionens budget, hvor foranstaltningen kan henregnes til en medlemsstat, medmindre den pågældende foranstaltning er hjemlet i EU-retten. Det er derfor nødvendigt at indføre EU-retlige bestemmelser om fordelingen af det økonomiske ansvar mellem Unionen selv og den medlemsstat, der er ansvarlig for foranstaltningen, ud fra kriterierne fastlagt i denne forordning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

- (6) I sin beslutning af 6. april 2011 om den fremtidige europæiske politik for internationale investeringer opfordrede Europa-Parlamentet udtrykkeligt til, at der etableres en ordning som fastsat i denne forordning. Desuden anmodede Rådet i sine konklusioner af 25. oktober 2010 om en samlet international investeringspolitik Kommissionen om at undersøge spørgsmålet.
- (7) Det økonomiske ansvar bør tillægges den enhed, der er ansvarlig for den foranstaltning, som anses for at være i strid med de relevante bestemmelser i aftalen. Derfor bør Unionen selv bære det økonomiske ansvar, hvis den pågældende foranstaltning kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer. Den pågældende medlemsstat bør bære det økonomiske ansvar, hvis foranstaltningen kan henregnes til denne medlemsstat. Hvis medlemsstaten handler således, som det kræves i henhold til EU-retten, f.eks. i forbindelse med gennemførelsen af et direktiv vedtaget af Unionen, bør Unionen imidlertid selv bære det økonomiske ansvar, for så vidt som den pågældende foranstaltning kræves i henhold til EU-retten. Denne forordning bør også tage højde for den mulighed, at konkrete sager vedrører både foranstaltninger, der kan henregnes til en medlemsstat, og foranstaltninger, der kræves i henhold til EU-retten, og bør omfatte alle handlinger, der foretages af medlemsstaterne og af Unionen. I sådanne tilfælde bør medlemsstaterne og Unionen bære det økonomiske ansvar for den specifikke foranstaltning, der kan henregnes til hver af dem.
- (8) Unionen bør altid optræde som indklaget, hvis en tvist udelukkende vedrører en foranstaltning, som kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer, således at Unionen bærer det potentielle økonomiske ansvar som følge af tvisten i overensstemmelse med ovennævnte kriterier.
- (9) Det er rimeligt og hensigtsmæssigt, at en medlemsstat optræder som indklaget, hvis denne medlemsstat vil bære det potentielle økonomiske ansvar som følge af en tvist, for at den kan forsvare den foranstaltning, som den har påført investoren. Ordningerne fastsat i denne forordning har til formål at sikre, at Unionens budget og ikke-økonomiske ressourcer ikke bliver belastet, end ikke midlertidigt, af hverken omkostningerne ved en voldgiftssag eller en voldgiftskendelse, der går den pågældende medlemsstat imod.
- (10) Medlemsstaterne kan dog foretrække, at Unionen optræder som indklaget i denne type tvister, f.eks. på grund af teknisk ekspertise. Medlemsstaterne bør derfor have mulighed for at afslå at optræde som indklaget, uden at dette berører deres økonomiske ansvar.
- (11) For at sikre, at Unionens interesser beskyttes behørigt, er det nødvendigt, at Unionen i undtagelsestilfælde selv optræder som indklaget i tvister vedrørende en foranstaltning, som kan henregnes til en medlemsstat. Disse tilfælde er begrænset til sager, hvor tvisten også omfatter en foranstaltning, som kan henregnes til Unionen, når det fremgår, at den foranstaltning, der kan henregnes til en medlemsstat, kræves i henhold til EU-retten, og når en tilsvarende foranstaltning bestrides i et relateret krav mod Unionen i Verdenshandelsorganisationen (WTO), hvis der er etableret en instans, og kravet vedrører samme konkrete juridiske spørgsmål, og hvis det er nødvendigt for at sikre en konsekvent argumentation i WTO-sagen.
- (12) Hvis Unionen optræder som indklaget i sager, der omfatter foranstaltninger truffet af medlemsstaterne, bør Kommissionen gennemføre sit forsvar på en måde, der beskytter den pågældende medlemsstats økonomiske interesser.
- (13) Beslutninger om, hvorvidt Unionen eller en medlemsstat skal optræde som indklaget, bør træffes inden for de rammer, der er fastsat i denne forordning. Det er hensigtsmæssigt, at Kommissionen straks underretter Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan disse rammer anvendes.

- (14) Denne forordning bør fastsætte visse praktiske ordninger for gennemførelsen af voldgiftssager i tvister om foranstaltninger, der kan henregnes til en medlemsstat. Disse ordninger bør have til formål at sikre den bedst mulige forvaltning af tvisten og samtidig sikre overholdelse af pligten til loyalt samarbejde som fastsat i artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU) og forsvaret for og beskyttelsen af den pågældende medlemsstats interesser.
- (15) Hvis Unionen optræder som indklaget, bør sådanne ordninger fastsætte et meget tæt samarbejde, herunder øjeblikkelig underretning om alle væsentlige proceduremæssige skridt, fremlæggelse af relevante dokumenter, hyppige konsultationer og deltagelse i delegationen i forbindelse med sagen.
- (16) Hvis en medlemsstats optræder som indklaget, er det hensigtsmæssigt, at den i overensstemmelse med pligten til loyalt samarbejde som fastsat artikel 4, stk. 3, i TEU holder Kommissionen underrettet om udviklingen i sagen og navnlig sørger for rettidige oplysninger om alle væsentlige proceduremæssige skridt, fremlæggelse af relevante dokumenter og oplysninger om hyppige konsultationer og deltagelse i delegationen i forbindelse med sagen. Det er også hensigtsmæssigt, at Kommissionen får passende lejlighed til at identificere eventuelle retlige spørgsmål eller andre eventuelle elementer af interesse for Unionen, der fremkommer som følge af tvisten.
- (17) Uanset resultatet af voldgiftssagen bør en medlemsstat til enhver tid kunne acceptere, at den er økonomisk ansvarlig, i tilfælde af at der skal betales godtgørelse. I sådanne tilfælde bør medlemsstaten og Kommissionen kunne etablere ordninger om periodisk betaling af omkostninger og betaling af eventuel godtgørelse. En sådan accept indebærer ikke, at medlemsstaten anerkender, at det omtvistede krav er velbegrunderet. Kommissionen bør i et sådant tilfælde kunne vedtage en afgørelse, der pålægger den pågældende medlemsstat at tage højde for sådanne omkostninger. Hvis voldgiftsrettens tilkender Unionen sagsomkostningerne, bør Kommissionen sikre, at enhver forudbetaling af omkostninger straks tilbagebetales til den pågældende medlemsstat.
- (18) I nogle tilfælde kan det være hensigtsmæssigt at indgå forlig i en tvist for at undgå en dyr og unødvendig voldgift. Det er nødvendigt at fastsætte en procedure for sådanne forlig. En sådan procedure bør give Kommissionen, der handler i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren, mulighed for at forlige en sag, der involverer Unionens økonomiske ansvar, når det vil være i Unionens interesse. Hvis sagen også vedrører en foranstaltning, der kan henregnes til en medlemsstat, er det hensigtsmæssigt, at Unionen kun kan forlige en tvist, hvis forliget ikke vil få økonomiske eller budgetmæssige virkninger for den pågældende medlemsstat. I sådanne tilfælde er det hensigtsmæssigt med et tæt samarbejde og konsultationer mellem Kommissionen og den pågældende medlemsstat. Medlemsstaten bør til enhver tid frit kunne forlige en tvist, såfremt den påtager sig det fulde økonomiske ansvar, og et sådant forlig er i overensstemmelse med EU-retten.
- (19) Hvis der er afsagt en voldgiftskendelse, der går Unionen imod, bør honorering af voldgiftskendelsen ske straks. Kommissionen bør fastsætte nærmere ordninger for honoreringen af sådanne voldgiftskendelser, medmindre en medlemsstat allerede har påtaget sig det økonomiske ansvar.
- (20) Kommissionen bør nøje rådføre sig med den pågældende medlemsstat for at nå frem til en aftale om fordelingen af det økonomiske ansvar. Hvis Kommissionen fastslår, at en medlemsstat er ansvarlig, og medlemsstaten ikke accepterer dette, bør Kommissionen honorere voldgiftskendelsen, men bør også rette en afgørelse til medlemsstaten, der anmoder den om at betale det pågældende beløb til Unionens budget sammen med påløbne renter. Den rente, der skal betales, bør være den, der er fastsat i medfør af artikel 78, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012⁽¹⁾. Artikel 263 i TEUF kan anvendes i tilfælde, hvor en medlemsstat mener, at afgørelsen ikke opfylder kriterierne i denne forordning.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).

- (21) Unionens budget bør tage højde for de udgifter, der opstår som følge af aftaler, der omfatter bestemmelser om direkte udenlandske investeringer, som Unionen er part i, og som indeholder bestemmelser om tvistbilæggelse mellem investor og stat. Hvis medlemsstaterne har et økonomisk ansvar i henhold til denne forordning, bør Unionen enten kunne akkumulere den pågældende medlemsstats bidrag først, inden den afholder den relevante udgift, eller afholde den relevante udgift først og dernæst opnå tilbagebetaling fra den pågældende medlemsstat. Begge disse ordninger for budgetbehandling bør kunne anvendes, afhængigt af hvad der er muligt, særlig under hensyntagen til den tidsmæssige planlægning. For begge ordningers vedkommende bør bidrag eller tilbagebetalinger betalt af de pågældende medlemsstater behandles som interne formålsbestemte indtægter i Unionens budget. De bevillinger, der stammer fra disse interne formålsbestemte indtægter, bør ikke kun dække de relevante udgifter, men bør også kunne fordeles på andre dele af Unionens budget, hvorfra de oprindelige bevillinger til at afholde de relevante udgifter i henhold til den anden ordning stammede.
- (22) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser.
- (23) Gennemførelsesbeføjelserne i forbindelse med artikel 9, stk. 2 og 3, artikel 13, stk. 1, artikel 14, stk. 8, artikel 15, stk. 3, og artikel 16, stk. 3, bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁾.
- (24) Rådgivningsproceduren bør anvendes til vedtagelsen af afgørelser, der fastsætter, at Unionen optræder som indklaget i henhold til artikel 9, stk. 2, da det i disse tilfælde er nødvendigt, at Unionen overtager forsvaret i sådanne sager, idet dette dog fortsat bør være omfattet af medlemsstaternes kontrol. Rådgivningsproceduren bør anvendes til vedtagelse af afgørelser om tvistbilæggelse i henhold til artikel 15, stk. 3, eftersom disse afgørelser højst vil have midlertidig virkning på Unionens budget, da den pågældende medlemsstat er forpligtet til at påtage sig ethvert økonomisk ansvar som følge af tvisten, og på grund af de detaljerede kriterier fastsat denne forordning med hensyn til godkendelse af sådanne forlig —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Med forbehold af den kompetencefordeling, der er fastsat i TEUF, gælder denne forordning for tvistbilæggelse mellem investorer og stater, der gennemføres i henhold til en aftale, som Unionen er part i, eller som Unionen og dens medlemsstater er parter i, og som er indledt af en klager fra et tredjeland. Vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning berører navnlig ikke den kompetenceafgrænsning, der er fastlagt i traktaterne, herunder i forbindelse med de foranstaltninger, der kan henregnes til medlemsstaterne eller Unionen, og som bestrides af en klager i en tvistbilæggelse mellem investor og stat, der gennemføres i henhold til en aftale.
2. Til orientering offentliggør Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de aftaler, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, og den ajourfører regelmæssigt listen.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- a) »aftale«: enhver international aftale, som indeholder bestemmelser om direkte udenlandske investeringer, som Unionen er part i, eller som Unionen og dens medlemsstater er parter i, og som indeholder bestemmelser om tvistbilæggelse mellem investor og stat

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelserne (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- b) »sagsomkostninger«: voldgiftsrettens og voldgiftsinstitutionens gebyrer og omkostninger og omkostninger til repræsentation samt udgifter, der tilkendes klageren af voldgiftsretten, såsom omkostninger til oversættelse, omkostninger til juridisk og økonomisk analyse og andre relevante omkostninger i forbindelse med voldgiftssagen
- c) »tvist«: et krav fremsat af en klager over for Unionen eller en medlemsstat i henhold til en aftale, og som en voldgiftsret vil træffe afgørelse om
- d) »tvistbilæggelse mellem investor og stat«: en ordning, der er fastsat ved en aftale, hvorved en klager kan fremsætte krav over for Unionen eller en medlemsstat
- e) »medlemsstat«: en eller flere af Den Europæiske Unions medlemsstater
- f) »den pågældende medlemsstat«: den medlemsstat, som den foranstaltning, der påstås at være uforenelig med aftalen, kan henregnes til
- g) »økonomisk ansvar«: en forpligtelse til at betale et pengebeløb, der er tilkendt af en voldgiftsret, eller som er aftalt som led i et forlig, herunder sagsomkostningerne
- h) »forlig«: enhver aftale mellem Unionen eller en medlemsstat, eller begge, på den ene side, og en klager, på den anden side, hvorved klageren indvilger i ikke at forfølge sine krav om betaling af et pengebeløb eller andre handlinger end betaling af et beløb, herunder hvor forliget registreres i en voldgiftsrets kendelse
- i) »voldgiftsret«: enhver person eller ethvert organ, der er udpeget i henhold til en aftale med henblik på at træffe afgørelse om tvister mellem investor og stat
- j) »klager«: enhver fysisk eller juridisk person, som kan indbringe et krav med henblik på bilæggelse af en tvist mellem investor og stat i henhold til en aftale, eller enhver fysisk eller juridisk person, til hvem klagerens krav i henhold til aftalen er retmæssigt overdraget
- k) »EU-retten«: TEUF og TEU samt alle EU-retsakter som omhandlet i artikel 288, stk. 2, 3 og 4, i TEUF og alle internationale aftaler, som Unionen er part i, eller som Unionen og dens medlemsstater er parter i; alene med henblik på denne forordning omfatter »EU-retten« ikke bestemmelser om investeringsbeskyttelse i den aftale
- l) »krævet i henhold til EU-retten«: henviser til en foranstaltning, hvor den pågældende medlemsstat kun kunne have undgået den påståede misligholdelse af aftalen ved at tilsidesætte en forpligtelse i medfør af EU-retten, f.eks. i tilfælde, hvor den ikke har nogen skønsmargen eller skønsmargen i henseende til det resultat, der skal opnås.

KAPITEL II

FORDELING AF ØKONOMISK ANSVAR

Artikel 3

Fordelingskriterier

1. Økonomisk ansvar som følge af en tvist i henhold til en aftale fordeles i overensstemmelse med følgende kriterier:
 - a) Unionen bærer det økonomiske ansvar, der opstår ved en foranstaltning, der kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer

- b) den pågældende medlemsstat bærer det økonomiske ansvar, der opstår ved en foranstaltning, som kan henregnes til denne medlemsstat
- c) som en undtagelse fra litra b) bærer Unionen det økonomiske ansvar, der opstår ved en foranstaltning, som kan henregnes til en medlemsstat, hvis en sådan foranstaltning var krævet i henhold til EU-retten.

Hvis den pågældende medlemsstat skal handle i henhold til EU-retten for at rette op på en tidligere handlings uoverensstemmelse med EU-retten, er denne medlemsstat uanset første afsnit, litra c), økonomisk ansvarlig, medmindre en sådan tidligere handling var krævet i henhold til EU-retten.

2. I tilfælde, hvor det er foreskrevet i denne forordning, vedtager Kommissionen en afgørelse om den pågældende medlemsstats økonomiske ansvar i overensstemmelse med kriterierne fastsat i stk. 1. Europa-Parlamentet og Rådet underrettes om en sådan afgørelse.

3. Uanset nærværende artikels stk. 1 bærer den pågældende medlemsstat det økonomiske ansvar, hvis:

a) den har påtaget sig det potentielle økonomiske ansvar, jf. artikel 12, eller

b) den indgår et forlig, jf. artikel 15.

4. Uanset nærværende artikels stk. 1 bærer Unionen det økonomiske ansvar, hvis Unionen optræder som indklaget, jf. artikel 4.

KAPITEL III

GENNEMFØRELSE AF TVISTER

AFDELING 1

Gennemførelse af tvister vedrørende en foranstaltning, der kan henregnes til Unionen

Artikel 4

Foranstaltninger, der kan henregnes til Unionen

1. Unionen optræder som indklaget, når tvisten vedrører en foranstaltning, der kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer.

2. Hvis Kommissionen modtager en anmodning om konsultationer fra en klager eller en meddelelse om, at en klager agter at indlede en voldgiftssag i henhold til en aftale, underretter den straks Europa-Parlamentet og Rådet.

AFDELING 2

Gennemførelse af tvister vedrørende en foranstaltning, der kan henregnes til en medlemsstat

Artikel 5

Foranstaltninger, der kan henregnes til en medlemsstat

Denne afdeling finder anvendelse på tvister vedrørende en foranstaltning, der helt eller delvis kan henregnes til en medlemsstat.

*Artikel 6***Samarbejde og konsultationer mellem Kommissionen og den pågældende medlemsstat**

1. I overensstemmelse med princippet om loyalt samarbejde som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i TEU træffer Kommissionen og den pågældende medlemsstat alle nødvendige foranstaltninger for at forsvare og beskytte Unionens og den pågældende medlemsstats interesser.
2. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder konsultationer om forvaltningen af tvister i henhold til denne forordning under hensyn til eventuelle tidsfrister, der er fastsat i denne forordning og den pågældende aftale, og udveksler oplysninger, hvor det er relevant for gennemførelsen af tvister.

*Artikel 7***Anmodning om konsultationer**

1. Hvis Kommissionen modtager en anmodning om konsultationer fra en klager i overensstemmelse med en aftale, underretter den straks den pågældende medlemsstat. Hvis en medlemsstat er blevet gjort bekendt med eller har modtaget en anmodning om konsultationer, underretter den straks Kommissionen.
2. Repræsentanter for den pågældende medlemsstat og Kommissionen indgår i Unionens delegation i forbindelse med konsultationerne.
3. Den pågældende medlemsstat og Kommissionen forsyner straks hinanden med oplysninger, som er relevante for sagen.
4. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om alle sådanne anmodninger om konsultationer.

*Artikel 8***Meddelelse om hensigt om indledning af voldgiftssager**

1. Hvis Kommissionen modtager en meddelelse om, at en klager agter at indlede en voldgiftssag i henhold til en aftale, underretter den straks den pågældende medlemsstat. Når en klager erklærer at have til hensigt at indlede en voldgiftssag mod Unionen eller en medlemsstat, underretter Kommissionen senest 15 arbejdsdage efter modtagelse af meddelelsen Europa-Parlamentet og Rådet om navnet på klageren, bestemmelserne i den aftale, der angiveligt er blevet misligholdt, den berørte økonomiske sektor, foranstaltningen, der angiveligt er i strid med aftalen, og omfanget af den krævede erstatning.
2. Hvis en medlemsstat modtager en meddelelse om, at en klager agter at indlede en voldgiftssag, underretter den straks Kommissionen.
3. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om enhver sådan meddelelse om hensigt om indledning af en voldgiftssag.

*Artikel 9***Status som indklaget**

1. Den pågældende medlemsstat optræder som indklaget, medmindre et af følgende forhold gør sig gældende:
 - a) Kommissionen har efter konsultationer i henhold til artikel 6 truffet en afgørelse i henhold til nærværende artikels stk. 2 eller 3 senest 45 dage efter modtagelsen af den i artikel 8 omhandlede meddelelse eller underretning, eller
 - b) medlemsstaten har efter konsultationer i henhold til artikel 6 over for Kommissionen skriftligt bekræftet, at den ikke agter at optræde som indklaget, senest 45 dage efter modtagelsen af den i artikel 8 omhandlede meddelelse eller underretning.

Hvis et af de i litra a) eller b) nævnte forhold gør sig gældende, optræder Unionen som indklaget.

2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktuel analyse og juridisk begrundelse, der forelægges medlemsstaterne, efter rådgivningsproceduren i artikel 22, stk. 2, beslutte, at Unionen skal optræde som indklaget, hvis et eller flere af følgende forhold gør sig gældende:

a) Unionen vil bære hele eller i det mindste en del af det potentielle økonomiske ansvar i forbindelse med tvisten i overensstemmelse med de kriterier, der er fastsat i artikel 3, eller

b) tvisten vedrører også en foranstaltning, som kan henregnes til en af Unionens institutioner eller et af dens organer, kontorer eller agenturer.

3. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktuel analyse og juridisk begrundelse, der forelægges medlemsstaterne, i overensstemmelse med undersøgelsesproceduren omhandlet i artikel 22, stk. 3, beslutte, at Unionen skal optræde som indklaget, hvis en tilsvarende foranstaltning bestrides i et relateret krav mod Unionen i WTO, hvis der er etableret en instans, og kravet vedrører samme konkrete juridiske spørgsmål, og hvis det er nødvendigt for at sikre en konsekvent argumentation i WTO-sagen.

4. Når Kommissionen handler i henhold til denne artikel, sikrer den, at Unionens forsvar beskytter den pågældende medlemsstats økonomiske interesser.

5. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder straks efter modtagelsen af meddelelsen eller underretningen som omhandlet i artikel 8 konsultationer i henhold til artikel 6 om forvaltningen af sagen i henhold til nærværende artikel. Kommissionen og den pågældende medlemsstat sikrer, at eventuelle frister i aftalen overholdes.

6. Når Unionen optræder som indklaget i overensstemmelse med stk. 2 og 5, konsulterer Kommissionen den pågældende medlemsstat om alle indlæg eller bemærkninger inden den endelige udarbejdelse og forelæggelse heraf. Repræsentanter for den pågældende medlemsstat deltager efter medlemsstatens anmodning og på dennes regning i Unionens delegation til enhver voldgiftsforhandling, og Kommissionen tager behørigt hensyn til medlemsstatens interesser.

7. Kommissionen underretter straks Europa-Parlamentet og Rådet om enhver tvist, hvor denne artikel anvendes, og om dens anvendelsesmåde.

Artikel 10

En medlemsstats gennemførelse af voldgiftssager

1. Hvis en medlemsstat optræder som indklaget, skal den i alle faser af tvisten, herunder en eventuel annullation, appel eller revision, jf. artikel 6:

a) rettidigt forsyne Kommissionen med relevante dokumenter vedrørende sagen

b) rettidigt underrette Kommissionen om alle væsentlige proceduremæssige skridt og på anmodning deltage i konsultationer med Kommissionen med henblik på at tage behørigt hensyn til eventuelle juridiske spørgsmål eller eventuelle andre elementer af interesse for Unionen, som fremkommer som følge af tvisten, og som Kommissionen har påpeget i en ikkebindende skriftlig analyse, der er forelagt den pågældende medlemsstat, og

c) tillade repræsentanter for Kommissionen på dennes anmodning og for dens egen regning at deltage i den delegation, der repræsenterer medlemsstaten.

2. Kommissionen forelægger medlemsstaten relevante dokumenter vedrørende sagen for at sikre et så effektivt forsvar som muligt.

3. Så snart der er afsagt en voldgiftskendelse, underretter medlemsstaten Kommissionen. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel 11

Unionens gennemførelse af voldgiftssager

1. Følgende bestemmelser finder anvendelse i en voldgiftssag, hvor Unionen optræder som indklaget, i alle tvister, hvor en medlemsstat vil skulle påtage sig hele eller en del af det potentielle økonomiske ansvar, jf. artikel 6:

- a) Kommissionen træffer alle nødvendige foranstaltninger til at forsvare og beskytte den pågældende medlemsstats interesser
- b) den pågældende medlemsstat yder al nødvendig bistand til Kommissionen
- c) Kommissionen forelægger den pågældende medlemsstat relevante dokumenter vedrørende sagen, underretter medlemsstaten om alle væsentlige proceduremæssige skridt og deltager i konsultationer med medlemsstaten, under alle omstændigheder når den pågældende medlemsstat anmoder herom, for at sikre et så effektivt forsvar som muligt
- d) Kommissionen og den pågældende medlemsstat forbereder forsvaret i tæt indbyrdes samarbejde, og
- e) Unionens delegation i forbindelse med sagen omfatter Kommissionen og repræsentanter for den pågældende medlemsstat, medmindre den pågældende medlemsstat underretter Kommissionen om, at den ikke agter at deltage i Unionens delegation i forbindelse med sagen.

2. Kommissionen underretter regelmæssigt Europa-Parlamentet og Rådet om udviklingen i den i stk. 1 omhandlede voldgiftssag.

Artikel 12

Den pågældende medlemsstats accept af et potentielt økonomisk ansvar i tilfælde, hvor Unionen optræder som indklaget

Hvis Unionen optræder som indklaget i tvister, hvor en medlemsstat vil skulle påtage sig hele eller en del af det potentielle økonomiske ansvar, kan den pågældende medlemsstat til enhver tid acceptere ethvert potentielt økonomisk ansvar som følge af voldgiften. Med henblik herpå kan den pågældende medlemsstat og Kommissionen etablere ordninger, som bl.a. omhandler:

- a) mekanismer for periodisk betaling af sagsomkostninger
- b) mekanismer for honorering af eventuelle voldgiftskendelser, der går Unionen imod.

KAPITEL IV

FORLIG I TILFÆLDE, HVOR UNIONEN OPTRÆDER SOM INDKLAGET

Artikel 13

Forlig vedrørende en foranstaltning, der kan henregnes til Unionen

1. Hvis Kommissionen finder, at et forlig i en tvist vedrørende en foranstaltning, der udelukkende kan henregnes til Unionen, vil være i Unionens interesse, kan den vedtage en gennemførelsesretsakt med henblik på at godkende forliget. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3.

2. Hvis et forlig kan indebære en handling ud over betaling af et pengebeløb, gælder de relevante procedurer for sådanne handlinger.

Artikel 14

Forlig i tvister vedrørende en foranstaltning, der fuldt ud eller delvis kan henregnes til en medlemsstat, i tilfælde, hvor Unionen ønsker at forlige tvisten

1. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist vedrørende en foranstaltning, der enten fuldt ud eller delvis kan henregnes til en medlemsstat, og Kommissionen finder, at forliget vil være i Unionens økonomiske interesse, konsulterer Kommissionen først den pågældende medlemsstat, jf. artikel 6. Medlemsstaten kan også tage initiativ til sådanne konsultationer med Kommissionen.

2. Hvis Kommissionen og den pågældende medlemsstat er enige om at forlige tvisten, bestræber den pågældende medlemsstat sig på at indgå en aftale med Kommissionen, der indeholder de elementer, der er nødvendige for forhandling og gennemførelse af forliget.

3. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist, i henhold til hvilken en medlemsstat kan pådrage sig økonomisk ansvar, og såfremt tvisten ikke vedrører Unionens økonomiske ansvar, kan kun den pågældende medlemsstat forlige tvisten, jf. artikel 15.

4. Hvis Unionen optræder som indklaget, jf. artikel 9, stk. 1, litra b), kan Kommissionen, efter konsultationer, jf. artikel 6, stk. 1, beslutte at forlige tvisten, såfremt et sådant forlig er i Unionens økonomiske interesse. Kommissionen forelægger til støtte for sin beslutning en fuldstændig og afbalanceret, faktuel analyse og juridisk begrundelse, der dokumenterer Unionens økonomiske interesser.

5. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist, jf. artikel 9, stk. 2, som alene vedrører Unionens økonomiske ansvar, og såfremt tvisten ikke vedrører en medlemsstats økonomiske ansvar, kan Kommissionen beslutte at forlige tvisten.

6. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist, jf. artikel 9, stk. 2, som vedrører Unionens og en medlemsstats økonomiske ansvar, kan Kommissionen ikke forlige tvisten uden den pågældende medlemsstats samtykke. Den pågældende medlemsstat kan forelægge en fuldstændig analyse af virkningerne af det foreslåede forlig for dens økonomiske interesser. Hvis medlemsstaten ikke indvilger i at forlige tvisten, kan Kommissionen ikke desto mindre beslutte sig for at forlige tvisten på betingelse af, at forliget på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktuel analyse og juridisk begrundelse, der tager hensyn til medlemsstatens analyse, og som dokumenterer Unionens og den pågældende medlemsstats økonomiske interesser, ikke har økonomiske eller budgetmæssige virkninger for den pågældende medlemsstat. I så fald finder artikel 19 ikke anvendelse.

7. Betingelserne i forliget i medfør af stk. 4, 5 og 6 omfatter ikke andre handlinger fra den pågældende medlemsstats side end betaling af et pengebeløb.

8. Eventuelle forlig i medfør af denne artikel skal godkendes ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3.

Artikel 15

Forlig i tvister vedrørende en foranstaltning, der udelukkende kan henregnes til en medlemsstat, i tilfælde, hvor medlemsstaten ønsker at forlige tvisten

1. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist, som udelukkende vedrører en foranstaltning, der kan henregnes til en medlemsstat, kan den pågældende medlemsstat foreslå at forlige en tvist, såfremt:

a) den pågældende medlemsstat påtager sig ethvert potentielt økonomisk ansvar som følge af forliget

b) forligsaftalen kun er retskraftigt over for den pågældende medlemsstat, og

c) betingelserne i forliget er forenelige med EU-retten.

2. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder konsultationer for at vurdere en medlemsstats hensigt om at forlige en tvist.

3. Den pågældende medlemsstat underretter Kommissionen om udkastet til forligsaftale. Kommissionen anses for at have accepteret udkastet til tvistbilæggelsesaftale, medmindre den senest 90 dage efter medlemsstatens meddelelse om udkastet til forligsaftale beslutter andet ved hjælp af gennemførelsesretsakter vedtaget i overensstemmelse med rådgivningsproceduren i artikel 22, stk. 2, med den begrundelse, at udkastet til forligsaftale ikke opfylder alle betingelserne fastsat i nærværende artikels stk. 1. Når udkastet til forligsaftale er accepteret, træffer Kommissionen alle nødvendige foranstaltninger til at gennemføre forligsaftalen.

Artikel 16

Forlig af tvister vedrørende en foranstaltning, der delvis kan henregnes til en medlemsstat, i tilfælde, hvor denne medlemsstat ønsker at forlige tvisten

1. Hvis Unionen optræder som indklaget i en tvist vedrørende en foranstaltning, der delvis kan henregnes til en medlemsstat, og medlemsstaten finder, at forliget vil være i dens økonomiske interesse, konsulterer den først Kommissionen, jf. artikel 6.

2. Hvis Kommissionen og den pågældende medlemsstat er enige om at forlige tvisten, bestræber den pågældende medlemsstat sig på at indgå en aftale med Kommissionen, der indeholder de elementer, der er nødvendige for forhandling og gennemførelse af forliget.

3. Hvis Kommissionen ikke indvilger i at forlige tvisten, kan Kommissionen beslutte at afvise at forlige tvisten på grundlag af en fuldstændig og afbalanceret, faktuel analyse og juridisk begrundelse, der forelægges medlemsstaterne, ved hjælp af en gennemførelsesretsakt. Denne gennemførelsesretsakt vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3.

KAPITEL V

HONORERING AF ENDELIGE VOLDGIFTSKENDELSER ELLER FORLIG

Artikel 17

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse i tilfælde, hvor Unionen optræder som indklaget i en tvist.

Artikel 18

Procedure for honorering af voldgiftskendelser eller forlig

1. En klager, der har opnået en endelig voldgiftskendelse i henhold til en aftale, kan indgive en anmodning til Kommissionen om honorering af denne voldgiftskendelse. Kommissionen honorerer en sådan voldgiftskendelse, undtagen hvis den pågældende medlemsstat har accepteret det økonomiske ansvar, jf. artikel 12, i hvilket tilfælde medlemsstaten honorerer voldgiftskendelsen.

2. Hvis et forlig, jf. artikel 13 eller 14, ikke registreres i en voldgiftskendelse, kan en klager indgive en anmodning til Kommissionen om honorering af forliget. Kommissionen honorerer et sådant forlig inden for de relevante frister, der er fastlagt i forligsaftalen.

Artikel 19

Procedure, hvis der ikke foreligger nogen aftale om økonomisk ansvar

1. Hvis Unionen optræder som indklaget, jf. artikel 9, og Kommissionen finder, at honorering af voldgiftskendelsen eller forliget eller betaling af de pågældende sagsomkostninger helt eller delvis bør betales af den pågældende medlemsstat på grundlag af kriterierne fastsat i artikel 3, stk. 1, finder proceduren i nærværende artikels stk. 2-5 anvendelse.
2. Kommissionen og den pågældende medlemsstat indleder straks konsultationer for at opnå en aftale om den pågældende medlemsstats og, i givet fald, Unionens økonomiske ansvar.
3. Senest tre måneder efter Kommissionens modtagelse af anmodningen om honorering af voldgiftskendelsen eller forliget eller betaling af sagsomkostninger vedtager Kommissionen en afgørelse rettet til den pågældende medlemsstat, som fastlægger det beløb, der skal betales af medlemsstaten. Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om en sådan afgørelse og den finansielle begrundelse herfor.
4. Medmindre den pågældende medlemsstat gør indsigelse mod Kommissionens afgørelse senest to måneder efter den i stk. 3 omhandlede afgørelses ikrafttræden, skal den pågældende medlemsstat godtgøre Unionens budget for honorering af voldgiftskendelsen eller forliget eller betaling af sagsomkostninger senest seks måneder efter Kommissionens afgørelses ikrafttræden. Den pågældende medlemsstat er ansvarlig for eventuelle skyldige renter til den sats, der gælder for andre skyldige beløb til Unionens budget.
5. Hvis den pågældende medlemsstat gør indsigelse, og Kommissionen er uenig i medlemsstatens indsigelse, vedtager Kommissionen senest seks måneder efter modtagelsen af medlemsstatens indsigelse en afgørelse, der pålægger den pågældende medlemsstat at tilbagebetale det beløb, som Kommissionen har betalt, sammen med renter til den sats, der gælder for andre skyldige beløb til Unionens budget.
6. Kommissionens afgørelser i henhold til stk. 3 og 5 offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 20

Forudbetaling af sagsomkostninger

1. Kommissionen kan vedtage en afgørelse, der pålægger den pågældende medlemsstat at forudbetale finansielle bidrag til Unionens budget i forbindelse med forventede eller afholdte sagsomkostninger. En sådan afgørelse om finansielle bidrag skal være proportionel og tage højde for kriterierne fastsat i artikel 3.
2. I det omfang voldgiftsretten tilkender Unionen sagsomkostningerne, og den pågældende medlemsstat har foretaget periodisk betaling af sagsomkostninger, sørger Kommissionen for, at de overføres til den medlemsstat, der har foretaget forudbetaling heraf, sammen med renter til den sats, der gælder for andre skyldige beløb til Unionens budget.

Artikel 21

Betaling fra en medlemsstat

En medlemsstats tilbagebetaling eller betaling til Unionens budget i forbindelse med honorering af en voldgiftskendelse eller et forlig eller betaling af sagsomkostninger, herunder omkostninger som omhandlet i nærværende forordnings artikel 20, stk. 1, betragtes som interne formålsbestemte indtægter, jf. artikel 21, stk. 4, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012. Den kan anvendes til at dække udgifter, der opstår som følge af aftaler indgået i henhold til artikel 218 i TEUF vedrørende tvistbilæggelse mellem investor og stat eller til at tilbageføre de bevillinger, der oprindeligt blev stillet til rådighed til at dække honoreringen af en voldgiftskendelse eller et forlig eller betaling af sagsomkostninger.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 22

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Investeringsaftaler, der blev oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1219/2012 ⁽¹⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Artikel 23

Rapportering og revision

1. Kommissionen forelægger en detaljeret rapport om anvendelsen af denne forordning for Europa-Parlamentet og Rådet med regelmæssige mellemrum. Denne rapport skal indeholde alle relevante oplysninger, herunder en liste over de krav, der er fremsat over for Unionen eller medlemsstaterne, relaterede sager og afgørelser samt den finansielle indvirkning på Unionens budget. Den første rapport forelægges senest den 18. september 2019. Efterfølgende rapporter forelægges hvert tredje år derefter.
2. Kommissionen indsender årligt en liste over anmodninger om konsultationer fra klager, krav og voldgiftsafgørelser til Europa-Parlamentet og Rådet.
3. Kommissionen kan også sammen med den i stk. 1 omhandlede rapport og på grundlag af Kommissionens konklusion forelægge et forslag for Europa-Parlamentet og Rådet om ændring af denne forordning.

Artikel 24

Tvister i medfør af aftaler, som er indgået før denne forordnings ikrafttræden

For så vidt angår tvister i medfør af aftaler, der er omfattet af artikel 1 og indgået før den 17. september 2014, finder denne forordning kun anvendelse på tvister, hvor der er blevet fremsat et krav om voldgift efter den 17. september 2014, og som vedrører en foranstaltning, der er indført efter den 17. september 2014.

Artikel 25

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1219/2012 af 12. december 2012 om indførelse af overgangsordninger for bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande (EUT L 351 af 20.12.2012, s. 40).

Fælles erklæring fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen

Vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning berører ikke den kompetencefordeling, der er fastsat i traktaterne, og kan ikke fortolkes som Unionens udøvelse af delt kompetence på områder, hvor Unionens kompetence ikke er blevet udøvet.
